

tovo že doma. In dalje, da se hoče lotiti dela in delati pridno, pa da se misli oženiti kmalu po prirodu:

„— stari ste že in slabotni, a pomladi se začne delo. Mislim, da bodele mojih mislij: izbiral nisem veliko, vendar, zdi se mi, da sem izbral prav. Dobro jo poznate; za naš dom je kakor nalašč. Več se bomo dogovorili, ko pridem. —“

„Torej še danes ima priti“, — je dejala Polonica nekam zamišljeno.

„Da“, — hotel jo je dražiti Mihol — „in potem, ali si brala proti koncu? Potem se misli ženiti, kaj ne? Odkritosrčen je bil od nekdanj, Anže; zamolčati ne zna. No, in kaj meniš, Polonica, he, katera bo neki?“

Mihol jo je pogledal po strani.

„He!“

Dekletu so se menjavale barve na licu in krog ust in očij ji je nekaj utripalo, kakor da hočejo prodreti solze po sili na dan. Glavica pa ji je silila vedno niže doli do šivanja.

„No, kaj meniš, katera?“

„Jula!“ — je izustilo dekle hlastno.

Mihol pa se je smehljaje pogladil od oči doli proti ščetinasti bradi, češ:

„Glej no: kaj ti še na mari ne pride! In zakaj ravno Jula?“

„Ker je bogata, ker —“

„O, o, o!“ — jo je ustavil Mihol — „Bogata gori ali doli; več ali manj! Toda poslušaj, Polonica! Stari Mihol pozna Anžeta, he, in Mihol vé za neko drugo, ki — no — ki sicer ne bo tako bogata, kakor

Orlikova Jula, ki bo pa vendar — he — in ta je — Tirova Polonica.“

Tedaj pa se ji je skril obraz popolnoma v šivanje:

„Ali se je kdaj posebno menil zame?“

V tem samem vzdihu se je javilo glasno in zgovorno vse gorje, ki je morda glodalo do zdaj liki črv dekletu na dnu srca.

Tudi Miholu se je storilo inako ob tem. Solz ni mogel videti brez sočutja.

„Kaj tisto, kaj tisto!“ — je hitel in nekaj se mu je mokrilo krog oči, „kaj bi tisto!“

Niže doli se je začulo ukanje, glasno in krepko.

„Anže, moj Anže!“ — je vzkliknil Mihol. Oči so mu gorele, ko je gledal po kotlini doli. — „Moj Anže, poznam ga po glasu.“

Tresel se je, ko se je opiral na palico.

„Bog vaju blagoslovi, otroka!“ — so mu šepetale ustnice komaj slišno.

In potem. — —

Cvetje je sulo z dreves in pomladni vetrovi so veli iz doline. Mihol je okreval do malega. Ob sobotah je celo šepal tje na hribček, kjer se je čulo od fare gori pritrkavanje v polahkih tresajih pojemajoč in gubeč se v ozračju. In glej! Glasovi zvonov so se ubirali tako čudno: „Anže — Polonica — Polonica — Anže.“ Ali je bilo res, ali je pa le Mihol postal otročji? —

Odlašali niso dolgo. —

Včeraj so ju bili oklicali v tretje. —

In danes — — —

Izza ovinka so pripiskali godci in priukali svatje.

S težko vrečo.

Od mlina po strmem klancu zasôpel
nêkdo se meče;
ahà, Stražišarjev stari nekaj
k dômu vleče.

Obstane v senci, čelo obriše
pa zastoka:
„Prebito je vendar težka danes
tá-le moka!“

Berač nadložen po gozdni stézi
truden prileze,
uboštvo, bolezen in starost so tudi
težke peze.

Vse jutro prosi, pa vendar na rami
prazna je vreča:
ej, tista pa huje še kakor polna
žuli pleča.

Jožef Volc,